

DE RODE DRAAD

Jael Delamar

©2015 Jael Delamar

Foto omslag

Patrick Strouken Fotografie, Geleen

Ik draag dit boek op aan alle kinderen, ons kostbaarste goed. Zij verdienen onze onvoorwaardelijke liefde en positieve waardering om veilig te kunnen opgroeien tot evenwichtige, vrije en zelfstandige mensen. Tot vrouwen en mannen die weten wat de juiste balans is tussen geven en nemen, verstand en gevoel, angst en liefde, betrokkenheid en onverschilligheid, verbinding en terugtrekking, plezier en verdriet, boosheid en teleurstelling, ruimte en begrenzing, veiligheid en risico, initiatief en impulsbeheersing.

Van ons, volwassenen, mag verwacht worden dat wij ons uiterste best doen om kinderen met onze eigen woorden en daden voor te leven hoe belangrijk dit is.

Jael

INHOUD

VOORAF		5
2014	BLIKSEMFLITSEN IN MIJN HOOFD	9
2008	ZES JAAR EERDER	16
1999	JOE	39
1998	DOORGAAN	52
1997	EEN NIEUW BEGIN	58
1996	FOUTE VROUW	81
1984	OPNIEUW GETROUWD	92
1981	HET VRIJE LEVEN	110
1978	EINDELIJK SAMEN	117
1972	TIM	125
1959	OPGROEIEN	134
EPILOOG		145
DANK		151

2014 BLIKSEMFLITSEN IN MIJN HOOFD

Bliksemflitsen in mijn hoofd, steken in mijn borst. Ik voel de grond onder mijn voeten wegzakken. Ik moet braken. Twee minuten later zit ik op de vloer van het toilet en hoor mezelf denken: “Word rustig, haal adem, denk na.” Op de televisie in de achtergrond, het lijkt een goedkoop melodrama, hoor ik Sjors van der Panne in The Voice of Holland op RTL4 zingen “Zeg me dat het niet zo is.” Alsof het lied mijn instorting wil verbeelden, compleet maken. Een soundtrack bij een fragment uit een B-film waarvan er duizenden zijn. Met dit verschil: ik heb ditmaal de hoofdrol.

Heerlijk, ik kijk reikhalzend uit naar een ontspannen vrijdagavond waarop niets moet. Na een lange, drukke werkdag niet hoeven denken aan de volgende afspraak in mijn agenda. Gewoon, niks doen. Dat wil zeggen: glaasje wijn, koken en lekker eten, een warm bad nemen en in een kamerjasje op de bank liggen lezen of tv kijken. De telefoon binnen handbereik om naast de afspraak die ik zondagmiddag om drie uur heb nóg iets leuks te plannen. Die ‘zondagmiddagdate’ is met afstand het beste wat me dit weekend staat te wachten, ik verheug me er reusachtig op.

Ik kijk en luister naar de vocale prestaties van de kandidaten die meedoen aan de auditie voor The Voice die avond. Op mijn telefoon hoor ik ineens het geluid van een binnenkomend bericht. Het is Joep, mijn enige broer. Hij woont en werkt al jaren in Frankrijk, we sms’en geregeld met elkaar. Hij zit in de trein van Grenoble naar Parijs om zijn vriendin op te zoeken. Om de tijd te doden bekijkt hij Facebook. Hij wil in contact komen met een vrouw die hij zich herinnert uit onze kindertijd, schrijft hij. Dat lukt niet, hij vindt enkel haar zus, Kitty. Joep wil graag met haar chatten, vooropgesteld dat ze op zijn verzoek ingaat. Nadat ze op zijn oproep heeft gereageerd, weet hij dat ze single is en twee volwassen kinderen heeft. Ze woont in haar geboorteplaats, de stad van onze kindertijd en jeugd. Ze heeft een baan bij een groot warenhuis en zit sinds kort ziek thuis. Ze voelt zich al een poosje niet lekker en is gespannen. Gelukkig gaat ze toch vaker uit en date ze met haar tandarts.

Een merkwaardig vermoeden bekruipt Joep bij het lezen van die laatste woorden. Dat Kitty met deze man afspreekt, zet hem aan het denken. Hij

weet immers van mijn afspraken met een tandarts, nota bene in dezelfde stad. "Het zal beslist toeval zijn", denkt-ie. Wat hij vermoedt blijkt niettemin te kloppen: het gaat inderdaad om David.

Joep wil in zijn prille contact met Kitty niet uit de school klappen en besluit om te zwijgen over de escapades van haar date. Dat geldt niet voor mij: ik ben woedend want voor mij is zojuist een droom uit elkaar gespat. Als door de duivel bezeten ga ik in 'Nieuwe Contactpersonen' in Facebook op zoek naar Kitty. Een fractie van een seconde vraag ik me af of ik het kan maken om iemand die ik niet ken ruw en boud te confronteren met de uiterst persoonlijke vragen die ik aan haar heb. Ik zet die gedachte razendsnel van me af en denk: "Ik wil weten hoe het zit. Nu, onmiddellijk!".

Ik stuur Kitty een bericht en realiseer me op dat moment dat vandaag gebeurt waar ik al langer bang voor was. Nacht na nacht droomde ik hiervan en werd ik in paniek wakker. David deed die nachtmerries meestal luchthartig af met "De meeste dromen zijn bedrog", vermeed een oprechte en serieuze reactie en liet het bij een spitsvondig woordenspel.

Kitty stuurt een antwoord. Ze begrijpt dat ik én geschokt én verward ben, omdat ik erachter ben dat David van twee walletjes eet. Tussendoor belt mijn broer om zich te verontschuldigen dat hij degene is, die deze onheilsboodschap overbrengt.

In mijn hoofd knettert het, mijn hart gaat hevig tekeer. Ik krijg het benauwd en voel dat mijn maag opnieuw opspeelt. Ik bel David, volledig tegen mijn gewoonte in. Hij neemt op, benieuwd naar de reden van mijn telefoontje. Ik hoor het gerinkel van glaswerk en geroezemoes van stemmen in een kroeg. Zonder enige inleiding vraag ik hem recht op de man af of hij Kitty kent. Hij begrijpt niet waarom ik daarmee kom en oppert later op de avond terug te bellen om alles uit te leggen. Zijn aarzelingen en leugens klinken door in de woorden en zinnen die hij uitspreekt. Totaal overstuurd en kortaf zeg ik dat dit voor mij niet hoeft, ik ben klaar met hem. Ik breek het gesprek af.

Goed een minuut later belt Kitty. Ze heeft Joep mijn nummer gevraagd en vindt het beter om te bellen dan via Facebook elkaar berichten te sturen. We huilen en praten en ongewild laat ik me verleiden tot het uitwisselen van aanvullende informatie over David. Ofschoon ik beseft dat die amper meerwaarde heeft, kan ik het niet laten om te blijven luisteren. Het gevolg is dat ik me door Kitty's verhalen gekwetster dan ooit voel en volslagen in de war raak. Van haar hoor ik bijvoorbeeld dat ik met David in bad zat, kort nadat zij met hem het bed deelde. Dat ze vuil serviesgoed vond van een lunch, die ik met hem had. Dat we samen op afwijkende dagen in dezelfde wijnbar zijn geweest in hetzelfde restaurant. Of dat ik 's morgens vroeg om zeven uur bij hem weg ging, terwijl zij een uur later arriveerde. Dat hij met mij aan het appen was, toen zij bij hem in bed lag. Dat hij op afspraken met mij te laat was, kwam omdat hij bij haar was. Haar verhalen snijden door mijn ziel en zorgen voor een stekende pijn in de streek rond mijn hart.

Alsof dat niet genoeg is, vertelt Kitty dat zij net als ik patiënt is bij David. Om en nabij de zes jaar al sprak hij af en toe met haar af. Het waren rendez-vous zoals ik die ook met hem had. Kitty was toen met iemand samen, vorig jaar heeft ze op verzoek van David een keuze gemaakt en deze relatie beëindigd. Haar ex-vriend was lief voor haar, David bracht glamour in haar leven, de glans daarvan wilde ze niet missen. Tegelijk zorgt haar relatie met hem voor spanningen, de laatste weken komen er steeds vaker onbekende en compromitterende feiten op tafel. Daar schrikt ze hevig van, vertelt ze geëmotioneerd. Ze komt erachter dat hij al die jaren samenwoont met Marleen, een welgestelde vrouw met volwassen kinderen. Hij is met haar samen in de spaarzame uurtjes die hij 'over' heeft. Hij 'werkt per slot van rekening buitensporig hard en lang.' Ze hebben een huis in Spanje, Casa Maria naar de naam van hun moeders. Saillant detail: in het linnengoed van dit huis is een M geborduurd. David en Marleen hebben dezelfde vriendengroep en komen bij elkaars familie over de vloer. De relatie ontwikkelt zich niet naar tevredenheid van Marleen. Ze is teleurgesteld in David en vraagt hem om te veranderen.

Indien hij dat niet wil, zal ze hun relatie beëindigen. Ze had het zich uiteindelijk allemaal ‘iets’ anders voorgesteld, het plan was zelfs om te trouwen. Dat ze ontevreden is wil overigens niet zeggen dat ze hem wil loslaten en haar droom opgeven. Integendeel zelfs.

David vindt dat Marleen zeurt en zoekt zijn vertier elders, onder andere bij Kitty. Hij belooft haar dat hij de relatie met Marleen zal beëindigen en laat doorschemeren dat hij zelfs aan een huwelijk met Kitty denkt. Ze zien elkaar dagelijks. David eet, slaapt en vrijt met haar, in haar huis of in zijn woning boven de praktijk. Op ‘bepaalde’ avonden en in de weekends moet hij geregeld naar een cursus, een zakelijke meeting of gaat hij met vrienden op stap. Na een tijdje valt het Kitty op dat hij wel erg vaak naar seminars gaat en weekendjes weg moet. Sindsdien reist zij David achterna, gaat ze 's avonds met hem uit en blijft bij hem slapen. Marleen weet niet beter dan dat hij alleen of met collega's is.

Kitty ondertussen, krijgt steeds meer argwaan. Ze checkt Davids telefoon en speurt rond in zijn huis waar ze de afvalbakken doorzoekt, gebruikte handdoeken inspecteert en checkt of ze haren en make-upresten kan vinden. Ze gaat zelfs met een vriendin posten bij zijn huis. Daar ziet ze op een avond dat een blonde dame omzichtig de woning verlaat. Haar vermoeden dat David er meerdere liefjes op nahoudt, is daarmee bevestigd. Later blijkt dat hij ook ruim tien jaar een relatie had met een andere vrouw. Met Kitty kwam zij erachter dat ze niet Davids enige liefde was, mede daardoor moest ze in therapie. Een volgend slachtoffer werd opgenomen in een kliniek nadat ze met hem brak. En liefje nummer zoveel hing zelfs verontwaardigd op de toiletten van Davids favoriete kroegen een flyer op met daarop de alleszeggende en niets verhullende tekst: "Dames, willen jullie gratis geneukt worden? Bel dan tandarts David!", gevolgd door zijn mobiele telefoonnummer. Hoe Kitty en Marleen van elkaars bestaan op de hoogte zijn, weet ik niet. Feit is dat ze alle twee behoorlijk in de put zitten.

Ik beluister het relaas van Kitty en heb het idee dat ik in een of andere psychologische thriller ben beland. Ik ben ervan overtuigd dat niets aan

de verhalen over David overdreven is. Sterker: we weten niet eens de helft van wat hij allemaal heeft ‘uitgevreten’. Zijn voortdurende jacht op vrouwen, ze buit maken en slachtofferen zijn zo extreem van aard en frequentie, dat ik me doodschrik. Ik vind zijn gedrag weerzinwekkend, beestachtig, ziek en onrechtvaardig. Het staat in schril contrast met de charmante, intelligente en keurige David die ik heb leren kennen. Hij draagt een masker dat zijn ware aard perfect verbergt.

Kitty en Marleen hebben onlangs telefonisch contact gehad met elkaar, hoor ik van Kitty. Daar blijkt uit dat beide vrouwen er moeite mee hebben om definitief een streep te zetten onder hun relatie met David. Alles gaat derhalve zijn gang en blijft bij het oude. Van mijn bestaan en hoe ik eraan toe ben, weten ze niets.

Terwijl ik mijzelf onder controle probeer te krijgen zie ik ineens een onbekend telefoonnummer. Het is Marleen. Ze geeft te kennen dat zij en niemand anders Davids belangrijkste vrouw is. “Kitty, jij en eventuele andere dames zijn voor hem niet meer en niet minder dan vergissingen!”, beweert ze hautain. Daarnaast suggereert ze dat geld en aanzien voor David belangrijk zijn en die heeft zij toevallig allebei in overvloed. Dit in tegenstelling tot Kitty en mij. “Wie denk je eigenlijk dat je bent?”, bijt ze me tenslotte toe en beëindigt vervolgens het gesprek.

Een half uur later belt Kitty. Ze deelt mee dat ze David heeft gebeld, zijn spullen op straat heeft gezet en dat hij bij haar niet langer welkom is. Terwijl ze mij dit in geuren en kleuren schetst, staat hij voor haar deur zo geeft ze aan. Daarna verbreekt ze de verbinding. Kort erna meldt Marleen zich opnieuw. David heeft contact gezocht en is onderweg naar haar. Volgens mij is hij nog nooit zo snel van locatie gewisseld. Ik zie voor me hoe hij in hoog tempo switcht van het ene naar het andere huis, voor hem is dat blijkbaar normaal. Geen wonder dat hij nooit rust in zijn lijf had. Als het allemaal niet buitengewoon triest was, zou dit een prachtig thema voor een film zijn. Minnaar gaat van woning één met vrouw één naar woning twee met vrouw twee, van drie naar drie enzovoorts.

Ondertussen driftig en druk gebarend, zijn telefoon vastgeplakt aan het oor en constant luider sprekend.

Ik hoor dat David bij Marleen arriveert. Ze zet de speaker van haar telefoon aan, zodat hij kan luisteren en meepraten. Nou ja, praten. Op haar vraag aan hem wie ik ben, verklaart hij dat hij mij uitsluitend zakelijk kent. Hij begint tegen haar te schreeuwen. Ik hoor zijn machteloosheid, zijn gedraai en zie het tafereel haarscherp voor me: twee kemphanen die tegenover elkaar staan en om hun eer strijden. David verandert voor mij in een volslagen onbekende en is niet meer die aantrekkelijke man waar ik verliefd op werd: attent, beschouwend, charmant en correct. Plotseling schreeuwt hij: “Jij bent een kuthoer en knettergek!”. Hij huilt en roept: ”Jij met je kut appjes!“.

Ik weet niet waar ik het moet zoeken, het is bijna middernacht. Hoezo ‘een heerlijke ontspannen vrijdagavond’? Zitten kan ik niet, liggen evenmin. Ik loop aanhoudend op en neer. Met tussenpozen blijf ik overgeven. Trillend over mijn hele lijf zit ik op de koude vloertegels. Ik voel me machteloos, weet niet wat ik moet doen. Ten einde raad stuur ik een berichtje naar een vriendin en mijn zoons dat ik me niet lekker voel en helemaal van de kaart ben. Mijn vriendin komt er meteen aan. Ze luistert naar me, troost me en blijft tot een van mijn jongens thuiskomt. Ik had verwacht dat die zou zeggen: “Hebben we het niet gezegd, mam?”, maar hij is vooral bezorgd en lief. Hij en zijn broer smeken me bijna om de telefoon niet meer op te nemen en mocht David het in zijn hoofd halen te verschijnen, vooral niet open te doen. Ik krijg een laatste berichtje van hem: “Bedankt”.

De afspraak van zondagmiddag om drie uur gaat niet door. En de film waarin ik de hoofdrol speel die avond, is vooral een sléchte B-film.

2008 ZES JAAR EERDER

Ik heb mijn relatie met Joe beëindigd, omdat ik mijn vrijheid terug wilde. Sinds ik die heb, weet ik verdorie niet wat ik daarmee aan moet en prakkiseer ik me suf hoe ik die het beste kan benutten om er iets van te maken. Twee zaken staan so wie so voorop: mijn kinderen en mijn werk krijgen voor de volle honderd procent mijn aandacht. Dat heb ik altijd gedaan en zal nu niet anders zijn. Liever nog voor 120 procent, mocht dat kunnen. Ik bruis van energie en bedenk de meest fantastische plannen om mijn leven een andere wending te geven. Een andere vriendenkring zoeken en opbouwen, oude hobby's opnemen, buitenshuis allerlei gezellige dingen ondernemen en originele activiteiten ontplooiën zijn er daar enkele van. Mocht ik al plannen hebben om mijn leven te veranderen, raden mijn zoons me aan, moet ik beginnen met me te kleden op een manier die het beste bij mij en mijn leeftijd past. Ik vind dat ze volkomen gelijk hebben, ik neem hun raad graag over.

Met mijn goede voornemens en plannen en de adviezen van mijn zonen op zak is voor mij de belangrijkste vraag: "Mijn leven terug oppakken en anders inrichten, waar begin ik in godsnaam aan? Hoe doe ik dat?" De kwestie kleding vind ik geen punt. Ik voeg de daad bij het woord, stap een damesmodezaak binnen waar ik normaal gesproken niet of bijna niet kom en laat me helpen door iemand die ik sympathiek vind. Andere kleren uitzoeken is overigens gemakkelijk gezegd stel ik vast, want zodra ik het pashokje verlaat en in de spiegel kijk herken ik mezelf niet. "Dit ben ik helemaal niet...", verzucht ik en wil het liefst de winkel in één rechte lijn verlaten. Met een blik die uitdrukt: "De kleren die ik nu draag zijn dan wel mijn maat, maar ze passen niet bij mij", kijk ik naar de verkoopster. Die ziet aan mijn gezicht dat ik zwaar twijfel en me niet happy voel in deze outfit. Ik hoef niets te zeggen, de manier waarop ik haar aankijk spreekt boekdelen. Wat ik wél wil, weet ik nochtans niet. Gelukkig ken ik deze aardige verkoopster van een paar feestjes waar we samen waren. Ze is zo attent om opnieuw in de rekken te neuzen of er mogelijk iets tussenhangt wat dichter bij mijn werkelijke smaak in de buurt komt. Met dit verschil: het moet netter, niet te kort of te strak zijn en er mag geen diep en verleidelijk décolleté in zitten. Aan bescheiden en gepast gebruik